

Sygn. akt I C 35/20

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 9 lutego 2022 r.

Sąd Okręgowy w Bydgoszczy I Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodniczący: SSO Sylwia Suska- Obidowska

po rozpoznaniu w dniu 9 lutego 2022 r. w Bydgoszczy

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa (...) Bank Spółka Akcyjna z siedzibą w W.

przeciwko J. D.

o zapłatę

1. zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 208.060,94 zł (dwieście osiem tysięcy sześćdziesiąt złotych 94/100) wraz z odsetkami umownymi w wysokości odsetek maksymalnych za opóźnienie od dnia 29 listopada 2019 r. do dnia zapłaty;
2. zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 21.221 zł (dwadzieścia jeden tysięcy dwieście dwadzieścia jeden złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie w spełnieniu świadczenia pieniężnego liczonymi od dnia uprawomocnienia się niniejszego orzeczenia do dnia zapłaty;
3. przyznaje ze Skarbu Państwa- Sądu Okręgowego w Bydgoszczy na rzecz r. pr. B. Ł. kwotę 7.200 zł (siedem tysięcy dwieście złotych) podwyższoną o kwotę należnego podatku VAT , tytułem zwrotu kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej powodowi z urzędu.

SSO Sylwia Suska-Obidowska

Sygn. akt I C 35/20

UZASADNIENIE

Pozwem wniesionym w dniu 30 listopada 2019 r., w ramach elektronicznego postępowania upominawczego, powód (...) Bank S.A. z siedzibą w W. wniósł o zasądzenie od pozwanego J. D. na jego rzecz kwoty 208.060,94 zł wraz z odsetkami umownymi w wysokości odsetek maksymalnych za opóźnienie od dnia 29 listopada 2019 r. do dnia zapłaty. Nadto powód wniósł o zasądzenie od pozwanego na jego rzecz zwrotu kosztów procesu wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie.

W uzasadnieniu podano, że w dniu 31 sierpnia 2017 r. powód zawarł z pozwanym umowę nr (...) o udzielenie N. kredytu gotówkowego. Wskazano, że w wyniku niewykonania zobowiązań przez pozwanego, powód w dniu 17 stycznia 2019 r. wypowiedział mu umowę i jednocześnie wezwał do dobrowolnego spełnienia świadczenia, jednak do zaspokojenia roszczenia powoda nie doszło. Wyjaśniono, że powodowi przysługuje wymagalne roszczenie w łącznej

kwocie 208.060,94 zł, natomiast wskazano wyższą kwotę odsetek za opóźnienie w porównaniu z uwidocznioną na wyciągu, bowiem pozew został złożony po dacie sporządzenia wyciągu z ksiąg bankowych (k. 4-6).

Postanowieniem z dnia 19 grudnia 2019 r. Sąd Rejonowy Lublin-Zachód w Lublinie przekazał sprawę do Sądu Okręgowego w Bydgoszczy wobec braku podstaw do wydania nakazu zapłaty w elektronicznym postępowaniu upominawczym (k. 7).

W odpowiedzi na pozew, pozwany J. D. stwierdził, że niniejszą umowę kredytu zawarł pod presją swojego ówczesnego pracodawcy na potrzeby rozbudowy jego firmy transportowej. Pracodawca zorganizował spotkanie z pośrednikiem kredytowym P.W. (...), z którym działał wspólnie i w porozumieniu i razem doprowadzili pozwanego do niekorzystnego rozporządzenia mieniem znacznej wartości. Pozwany wskazał, że agent banku udzielający kredytu dokonał zaniedbań, które przyczyniły się do braku możliwości spłaty bankowego zadłużenia. Pośrednik nie zbadał jego zdolności kredytowej, nie zażądał zabezpieczenia kredytu. Jego zdaniem agent kredytowy winien w sposób szczególnie profesjonalny zwrócić uwagę, że w chwili podpisywania umowy pozwany miał już ukończone 65 lat i zażądać zabezpieczenia kredytu na okoliczność utraty pracy, stanu zdrowia czy innego zdarzenia.

Wyjaśniono, że udzielenie przedmiotowego kredytu zostało przyznane z naruszeniem regulaminu banku. Ponadto pozwany dwukrotnie składał wniosek o restrukturyzację długu, jednak oba wnioski zostały rozpatrzone negatywnie (k. 85-88).

W piśmie z dnia 1 marca 2021 r. pełnomocnik pozwanego wniosła o oddalenie powództwa i o zasądzenie od powoda kosztów procesu według norm przepisanych. Wniesiono również o przyznanie kosztów nieopłaconej pomocy prawnej według norm przepisanych, oświadczając, że nie zostały opłacone w części, ani w całości.

Stwierdzono, że pozwany został wprowadzony w błąd, że nie jest bezpodstawnie wzbogacony względem powoda. Zdaniem pozwanego został on wprowadzony w błąd w celu rozporządzenia otrzymanym kredytem na rzecz osoby trzeciej. Przekazał on swojemu ówczesnemu pracodawcy całość środków uzyskanych z umowy kredytu i był przekonany, że obowiązek zwrotu należnych powodowi kwot przeszedł na jego pracodawcę.

Postanowieniem z dnia 21 stycznia 2021 r. Sąd zwolnił pozwanego od ponoszenia kosztów sądowych w sprawie i ustanowił dla niego pełnomocnika z urzędu (k. 123).

Pismem z dnia 25 stycznia 2021 r. Horyzont Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty z siedzibą w W. oświadczył, że wstępuje w miejsce dotychczasowego powoda w trybie art. 192 pkt 3 k.p.c. (k. 128).

Zarządzeniem z dnia 18 maja 2021 r. Sąd zobowiązał pełnomocnika pozwanego do złożenia w terminie 14 dni oświadczenia, czy wyraża zgodę na wstąpienie do sprawy w miejsce dotychczasowego powoda w trybie art. 192 pkt 3 k.p.c. Horyzont Niestandaryzowanego Sekurytyzacyjnego Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego z siedzibą w W., pod rygorem uznania, że w razie braku oświadczenia strony pozwanej w tym zakresie, pozwany nie wyraża takowej zgody (k. 172).

Strona pozwana złożyła oświadczenie, że nie wyraża zgody na wstąpienie do sprawy w miejsce dotychczasowego powoda w trybie art. 192 pkt 3 k.p.c. Horyzont Niestandaryzowanego Sekurytyzacyjnego Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego z siedzibą w W. (k. 176).

W dalszym toku postępowania strony podtrzymały stanowiska dotychczas zajęte w sprawie.

Sąd ustalił, co następuje:

W dniu 31 sierpnia 2017 r. powód (...) Bank S.A. z siedzibą w W. zawarł z pozwanym J. D. umowę nr (...) o udzielenie N. kredytu gotówkowego, na mocy której i na warunkach w niej określonych powód udzielił pozwanemu kredytu w wysokości 208.317,68 zł. Celem kredytu były cele konsumpcyjne niezwiązane z działalnością gospodarczą klienta oraz sfinansowanie prowizji i opłat (II.A,B).

Kredyt był oprocentowany według zmiennej stopy procentowej, która wynosiła 9,90% w stosunku rocznym. Wysokość zmiennej stopy procentowej ustalana była jako suma zmiennej stopy bazowej obowiązującej w banku, wynoszącej 1,73% w stosunku rocznym oraz stałej marży banku wynoszącej 8,17%. Wysokość zmiennej stopy procentowej nie mogła być wyższa niż wysokość odsetek maksymalnych. W przypadku przekroczenia tej wysokości, stosowało się oprocentowanie w wysokości odsetek maksymalnych przez okres trwania przekroczenia (II.G).

W przypadku braku spłaty należności z tytułu umowy kredytu w terminie jej wymagalności, w szczególności w przypadku braku spłaty raty kredytu w wymaganym terminie, bank był uprawniony do pobierania od kwoty zaległej odsetek według zmiennej stopy procentowej dla zadłużenia przeterminowanego, która wynosiła 14% w stosunku rocznym (II.H). Rzeczywista roczna stopa oprocentowania kredytu wynosiła 14,92% (II.I).

Pozwany zobowiązał się do spłaty udzielonego kredytu wraz należnymi opłatami, prowizjami i odsetkami w 144 kapitałowo-odsetkowych ratach, płatnych zgodnie z terminami i w wysokości określonymi w umowie (II.J).

W przypadku braku terminowej spłaty należności z tytułu umowy kredytu bank był uprawniony do wypowiedzenia umowy kredytu, z zachowaniem 30-dniowego okresu wypowiedzenia, w przypadku m.in. braku spłaty kwot kredytu w terminie ich wymagalności lub niedotrzymania przez klienta innych warunków udzielenia kredytu określonych w umowie kredytu. W następnym dniu po upływie terminu wypowiedzenia umowy kredytu, niespłacona część kredytu wraz z odsetkami stawała się zadłużeniem wymagalnym i przeterminowanym, od której bank naliczał i pobierał odsetki od zadłużenia przeterminowanego (III.5, III.6).

dowód: odpis KRS powoda k. 17-28, umowa nr (...) o udzielenie N. kredytu gotówkowego z dnia 31 sierpnia 2017 r. wraz z załącznikami k. 29-41, regulamin N. kredytu gotówkowego k. 42-49

Kredyt został uruchomiony w dniu 31 sierpnia 2017 r. Pozwany dokonał częściowej spłaty zobowiązania względem powoda, jednak nie wywiązywał się z postanowień umowy i nie spłacał kredytu w ustalonych terminach. Zgodnie z postanowieniami umowy powód naliczył odsetki umowne oraz odsetki za opóźnienie w spłacie poszczególnych rat kredytu.

dowód: wyciąg operacji na rachunku kredytowym k. 58-62, zestawienie należności i spłat kredytu k. 63-68, historia naliczania odsetek k. 69-71, zestawienie należności i zaległości kapitałowe k. 72-73

Pismem z dnia 30 stycznia 2019 r. powód wezwał pozwanego do spłaty zadłużenia z tytułu przedmiotowej umowy kredytu w kwocie 2.455,02 zł w terminie 14 dni. Jednocześnie powód poinformował pozwanego o możliwości złożenia, w ciągu 14 dni roboczych od dnia otrzymania pisma, wniosku o przeprowadzenie restrukturyzacji zadłużenia z tytułu umowy.

W/w pismo zostało wysłane na adres korespondencyjny pozwanego wskazany w umowie.

dowód: wezwanie do zapłaty z dnia 30 stycznia 2019 r. wraz z potwierdzeniem nadania przesyłki k. 74-78,

Pismem z dnia 22 marca 2019 r. powód, w związku z niedotrzymaniem terminów płatności rat, wypowiedział pozwanemu przedmiotową umowę kredytu. Jednocześnie powód zwrócił się do pozwanego z żądaniem spłaty całości kredytu, którego należność w dniu 21 marca 2019 r. wyniosła 197.602,00 zł. W treści pisma powód zazaczył, że niniejsze wypowiedzenie w przypadku uregulowania przez pozwanego kwoty 5.935,83 zł wynikającej z niedotrzymania terminów płatności rat w terminie 30 dni od daty otrzymania niniejszego pisma, nie będzie wywoływało żadnych skutków prawnych i powód będzie traktował je jako niebyte i niezłożone.

dowód: wypowiedzenie umowy kredytu z dnia 22 marca 2019 r. wraz z pełnomocnictwem i potwierdzeniem nadania przesyłki k. 50-56,

W księgach bankowych (...) Bank S.A. z siedzibą w W. według stanu na dzień 14 marca 2020 r. stwierdzono, że pozwany posiada wymagalne zadłużenie z tytułu umowy nr (...).

Na wymagalne zadłużenie w kwocie 215.894,51 zł składa się:

- kwota 192.750,13 zł tytułem niespłaconego kapitału,

- kwota 23.144,38 zł tytułem niespłaconych odsetek za zwłokę naliczonych od dnia 31 grudnia 2018 r. do dnia 13 marca 2020 r.

Stwierdzono, że dalsze odsetki od należności głównej tj. od kwoty 192.750,13 zł od dnia 14 marca 2020 r. aż do dnia całkowitego zaspokojenia wierzytelności banku, naliczane są jako maksymalne odsetki za opóźnienie w kwocie 14% w skali roku.

dowód: wyciąg z ksiąg banku z dnia 14 marca 2020 r. k. 57, zestawienie należności i spłat kredytu k. 63-68, historia naliczania odsetek k. 69-71, zestawienie należności i zaległości kapitałowe k. 72-73

Pismem z dnia 10 października 2019 r. powód wezwał pozwanego do zapłaty kwoty 204.482,26 zł z tytułu przedmiotowej umowy kredytowej.

dowód: wezwanie do zapłaty z dnia 10 października 2019 r. k. 79

W Prokuraturze Okręgowej w Bydgoszczy toczyło się postępowanie PO I Ds.111.2019.

dowód: pismo k. 89, 103

W trakcie podpisywania umowy o kredyt pozwany nie był jeszcze na emeryturze, przeszedł na nią w listopadzie 2017 r. W 2016 r. pozwany zawarł umowę o pracę na czas nieokreślony na kwotę 10.113 zł. W zaświadczeniu o zarobkach złożonym w banku została wskazana kwota 10.000 zł. W tym samym dniu pozwany zawarł jeszcze jedną umowę o kredyt w innym banku i procedura kredytowa była taka sama jak u powoda. Również nie żądano od powoda żadnych dodatkowych dokumentów.

dowód: zeznania pozwanego k. 229-230

Przedstawiony wyżej stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o dowody z dokumentów i zeznania pozwanego. Sąd uznał za wiarygodne dowody z dokumentów zebrane w sprawie, albowiem zostały sporządzone we właściwej formie, przewidzianej dla tego typu dokumentów. Były przejrzyste i jasne. Ich autentyczność nie budziła wątpliwości Sądu.

Sąd co do zasady dał wiarę zeznaniom pozwanego. Wyjaśnił on jak wyglądała procedura udzielania kredytu i potwierdził, że otrzymał od powoda kwotę wynikającą z umowy.

Za nieistotny za sprawy Sąd uznał dowód z dokumentu potwierdzającego odbiór gotówki, bowiem nie miał on znaczenia dla ustalenia odpowiedzialności pozwanego względem powodowego banku.

Sąd zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 69 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. Prawo bankowe przez umowę kredytu bank zobowiązuje się oddać do dyspozycji kredytobiorcy na czas oznaczony w umowie kwotę środków pieniężnych z przeznaczeniem na ustalony cel, kredytobiorca zobowiązuje się do korzystania z niej na warunkach określonych w umowie, zwrotu kwoty wykorzystanego kredytu wraz z odsetkami w oznaczonych terminach spłaty oraz zapłaty prowizji. Ustawowym wymogiem umowy jest określenie zasad i terminu spłaty, wysokości oprocentowania i warunków jego zmiany, warunków rozwiązania umowy. W przypadku niedotrzymania przez kredytobiorcę warunków udzielenia kredytu bank może wypowiedzieć umowę. Umowa ma charakter wzajemny w rozumieniu art. 478 § 2 k.c. Ekwiwalentem

świadczenia banku, polegającego na oddaniu do dyspozycji na czas oznaczony określonej kwoty pieniężnej, jest zapłata odsetek i prowizji, niezależna od obowiązku zwrotu wykorzystanego kredytu.

Dokonując oceny zebranych dowodów oraz oceny prawnej Sąd uznał, że powództwo zasługiwało na uwzględnienie.

Nie ulega wątpliwości, że pozwany zawarł w dniu 31 sierpnia 2017 r. z powodowym bankiem umowę kredytu gotówkowego, jednocześnie zobowiązując się do regulowania kolejnych rat kapitałowo-odsetkowych. Pozwany spłacił swoje zadłużenie jedynie w części, jednak nie wywiązywał się z postanowień zawartej umowy i nie dokonywał płatności w ustalonych kwotach i terminach. Wobec zaprzestania terminowego regulowania zadłużenia, a więc w związku z brakiem wpłat na poczet spłaty kredytu w sposób określony w umowie, powodowy bank wypowiedział przedmiotową umowę kredytową. Jak wykazało postępowanie dowodowe powód wzywał pozwanego do dobrowolnej zapłaty wymagalnego zadłużenia, jednak do zaspokojenia powoda nie doszło. Wskutek tego doszło do skutecznego wypowiedzenia umowy kredytu przez powoda.

Pozwany zresztą nie przeczył istnieniu wierzytelności, zarówno co do zasady, jak i co do wysokości. Pozwany wskazywał jedynie na nienależyte zachowanie pośrednika bankowego. Jego zdaniem pośrednik nie zbadał jego zdolności kredytowej i nie zażądał zabezpieczenia kredytu. Pozwany nie udowodnił jednak, jakie konkretnie zaniechania zaistniały po stronie pośrednika kredytowego przy badaniu sytuacji finansowej pozwanego. Sam w trakcie składania zeznań przyznał, że tego samego dnia zawierał umowę kredytu w innym banku i procedura kredytowa wyglądała tak samo. W ocenie Sądu nie doszło do zaniechań po stronie pośrednika, bowiem wymogiem koniecznym przy zawieraniu umowy kredytu nie jest jego zabezpieczenie. Ponadto jeśli nawet bank źle ocenił zdolność kredytową, to później on ponosi tego konsekwencje ewentualnego braku spłacania kredytu. Udzielenie przez bank kredytu osobie nieposiadającej zdolności kredytowej nie powoduje żadnych konsekwencji w aspekcie umowy cywilnoprawnej, a jedynie może być podstawą do wystąpienia do organów nadzoru bankowego o dokonanie kontroli działalności banku i wyciągnięcie ewentualnych sankcji kontrolno-bankowych. Pozwany nie wykazał natomiast żadnym dowodem, aby pośrednicy kredytowi powoda mieli postawione zarzuty w postępowaniu karnym czy dyscyplinarnym. Pozwany zarzucił również powodowi brak przychylenia się do jego wniosku o restrukturyzację kredytu. Należy jednak zwrócić uwagę na fakt, że powód nie ma takiego obowiązku. Restrukturyzacja jest tylko jego dobrą wolą, a nie koniecznością.

Sąd nie znalazł podstaw do przyjęcia za słuszną argumentacji pozwanego, jakoby w trakcie zawierania przedmiotowej umowy działał on pod wpływem błędu. Zgodnie z art. 84 § 1 k.c. w razie błędu co do treści czynności prawnej można uchylić się od skutków prawnych swego oświadczenia woli; jeżeli jednak oświadczenie woli było złożone innej osobie, uchylenie się od jego skutków prawnych dopuszczalne jest tylko wtedy, gdy błąd został wywołany przez tę osobę, chociażby bez jej winy, albo gdy wiedziała ona o błędzie, albo mogła z łatwością błąd zauważyć. W świetle art. 84 § 2 k.c. można powoływać się tylko na błąd uzasadniający przypuszczenie, że gdyby składający oświadczenie woli nie działał pod wpływem błędu i oceniał sprawę rozsądnie, nie złożyłby oświadczenia woli tej treści (błąd istotny). Wada oświadczenia woli przewidziana w art. 84 k.c. polega zatem na wadliwym powzięciu woli, tzn. na mylnym wyobrażeniu o rzeczywistym stanie rzeczy, jeśli stało się ono przyczyną sprawczą oświadczenia woli. Pozwany twierdził, że pozostawał w błędzie, albowiem był przekonany, że po podpisaniu ze swoim ówczesnym pracodawcą pokwitowania odbioru gotówki, obowiązek zwrotu należnych powodowi kwot przeszedł na jego pracodawcę. Jednakże błąd w rozumieniu art. 84 § 1 k.c. musi dotyczyć treści tej czynności, tj. treści i przedmiotu złożonego przez stronę oświadczenia woli. Art. 84 § 1 k.c. wyklucza powołanie się na błąd wyłącznie w sferze motywacyjnej, tj. w szczególności tzw. błąd co do pobudki. Błąd musi dotyczyć treści czy przedmiotu czynności prawnej, nie odnosi się do sfery motywacyjnej, nie dotyczy także oczekiwań strony co do skutków czy sposobu wykonania umowy (vide wyrok SN z dnia 6 maja 1997 r., I CKN 91/97, postanowienie SN z dnia 4 listopada 1998 r., II CKN 51/98). Treścią czynności prawnej są uprawnienia i obowiązki stron tej czynności, a jej przedmiotem – zachowania stron przewidziane treścią czynności (w przypadku stosunków zobowiązaniowych przede wszystkim świadczenie), a także rzecz lub prawo będące obiektem tychże zachowań.

W związku z tym, sama czynność prawna nie była obarczona błędem. Bank udzielił kredytu, pieniądze zostały pozwanemu wypłacone, a to, że pozwany miał inne wyobrażenie odnośnie tego, kto później raty kredytu będzie spłacał,

pozostawało już tylko w sferze jego domysłów. Nie zostało wykazane, aby oświadczenie woli powoda zawarte w umowie z dnia 31 sierpnia 2017 r. było dotknięte błędnym wyobrażeniem o treści i przedmiocie umowy. Pozwany podjął decyzję o zawarciu kredytu na kwotę 208.317,68 zł i taką sumę od powoda otrzymał.

W ocenie Sądu, bank nie może ponosić odpowiedzialności za to, co następnie zrobił z pieniędzmi pozwany. Ponadto granicą, która wyklucza możliwość powołania się na błąd jest sytuacja, gdy mylne wyobrażenie o treści czynności prawnej zostało spowodowane niedbalstwem strony (vide wyrok SN z dnia 8 marca 2012 r., III CSK 221/11). Z taką sytuacją mamy do czynienia w niniejszej sprawie, bowiem pozwany mógł szczegółowo przeczytać umowę kredytu, zobaczyć jakie wiążą się z nią konsekwencje i ewentualnie jej nie podpisywać. Skutki, które musi teraz ponieść pozwany wynikają nie z powodu wprowadzenia w błąd przez powoda, lecz z powodu własnego zaniechania strony pozwanej. Z uwagi na ten fakt, pozwany nie jest uprawniony do uchylenia się od skutków prawnych swojego oświadczenia woli z powołaniem się na błąd.

Podsumowując, zdaniem Sądu, nawet jeśli pozwany oddał całą kwotę kredytu osobie trzeciej, to nie może to doprowadzić do zwolnienia go z odpowiedzialności względem banku. Umowa kredytu została zawarta z pozwanym, więc za skutki braku wywiązania się z zobowiązania, odpowiada właśnie on. Jeżeli w jego ocenie doszło do bezpodstawnego wzbogacenia się jego poprzedniego pracodawcy, to pozwany może przeciwko niemu wytoczyć powództwo. Jednak w tym procesie nie ma żadnych przesłanek wyłączających odpowiedzialność pozwanego względem banku.

Mając na uwadze powyższe Sąd, na podstawie art. 69 Prawa bankowego, zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 208.060,94 zł wraz z odsetkami umownymi w wysokości odsetek maksymalnych za opóźnienie od dnia 29 listopada 2019 r. do dnia zapłaty (pkt 1 wyroku). O odsetkach Sąd orzekł zgodnie z żądaniem pozwu.

O kosztach procesu orzeczono w punkcie 2 wyroku z uwzględnieniem wyniku sprawy, którą pozwany przegrał w całości. Zgodnie z treścią art. 98 §1 k.p.c. strona przegrywająca zobowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony. Na koszty procesu, które poniósł powód składały się: opłata od pozwu – 10.404 zł, koszty zastępstwa procesowego – 10.800 zł ustalone na podstawie § 2 pkt 7 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz. U. z 2015 r. Nr 1804 ze zm.) oraz opłata skarbową od pełnomocnictwa – 17 zł. Z tego tytułu zasądzono od pozwanego na rzecz powoda kwotę 21.221 zł.

Na podstawie § 8 pkt 7 w zw. z § 4 ust. 3 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego z urzędu, Sąd przyznał ze Skarbu Państwa – Sądu Okręgowego w Bydgoszczy na rzecz radcy prawnego B. Ł. kwotę 7.200 zł podwyższoną o kwotę należnego podatku VAT, tytułem zwrotu kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej pozwanemu z urzędu (pkt 3 wyroku).

SSO Sylwia Suska-Obidowska